

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

6227
4

WIDENER LIBRARY

HX CNVH 4

26227.4

Harvard College Library

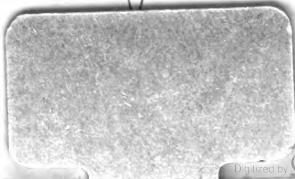
FROM THE FUND OF

CHARLES MINOT

(Class of 1828).

Received

11 June, 1891.

2

657

Verses
VERSURI

or
SAU
songs *star* *and*
CANTECE DE STEA SI DE VICLEIM
which are sung *at*
CE SE CANTA LA
nativity
NASCEREA D-LUI NOSTU IIS. CHR.

DE
ANTON PANN

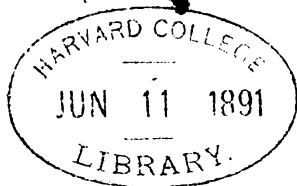
W
BUCURESCI

—
EDITURA TIPO-LITOGRAFIEI DOR. P. CUCU.

3. Strada Lipscani. 3.

1883.

26927.4

Mainot fund.

PARTEA I

VERSURI DE STEA

CE SE CANTA IN SEARA NASCERII DOM-
NULUI NOSTRU IISUS CHRISTOS

CANTAREA I.

Stéoa spre răsărit strălucesce,
Stéoa împăratului se ivește;
Stéoa cu rađe mari luminédă
Sânta nascere adeverédă,
Că s'a născut atăđi cel prea vecinic
Mesia Cristos cel prea puternic
Din fecióra Maria curată,
Astă-đi este lumea bucuracă.
Magii Stéoa pe cer cum zăriră
Cate și trei spre ea călătoriră,
De la stea precum se învățară

Lui Christos cu daruri se inchinară;
I'aŭ dus aur, smirnă și tămie,
Si le-a fost lor ca se se mângie
A acelor mare bucurie
Și aici la dumné-vóstră fie.

CANTAREA 2.

Stéoa sus răsare
Ca o taină mare.
Stéoa luminédă
Si adeverédă
Stéoa strălucesce,
Si lumi vesteste,
Că astă-đi curata
Prea nevinovata,
Fecióra Maria,
Nasce pre Mesia,
In țara vestită
Vitleem numită
Magii cum zăriră

Stéoa, și porniră,
Mergând după rază
Pe Christos se vadă.
Si dacă sosiră
Indată'l găsiră;
La dînsul intrară
Si i se 'nchinară,
Cu daruri gătite
Lui Christos numite:
Luând fie-care
Bucurie mare.
Care bucurie
Si aici să fie,
De la tinerețe
Până la bătrînețe.

CANTAREA 3.

Trei crai de la răsărit:
Spre stea au călătorit;
S'au mers după cum citim
Pin' la Ierusalim.

Acolo cum aũ ajuns
Stéoa 'n nori li s'a ascunsũ;
Si le-aũ fost a se plimba
Si prin oraşũ a'ntreba,
Unde s'a născut, dicând:
Un craiũ mare de curînd?
Iară Irod împărat,
Auđind s'a turburat;
Pe crai 'ngrab 'i-a chemat
Si în taină i-a întrebat,
Ispitindu'i vru setos
Să afle pentru Christos
Si cu graiũ adăogat
Fórte lor li s'a rugat,
Dicênd: „mergeți de aflați
Si viind mă 'nștințați,
Să merg se mă 'nchin și eu
Ca unuia Dumneđeũ!”
Craii dacă aũ plecat
Stéoa iar s'a arătat
S'a mers pînă a stătat
Unde era pruncul născut:

Si cu toți s'aũ bucurat
Pre Christos dac' aũ aflat,
Cu daruri s'aũ închinat
Ca la un mare 'mpărat,
Si 'napoi dac'aũ purces
Pe altă cale aũ mers
Precum le-aũ fost lor și dis
Ingerul nóptea în vis.
Iară Irod Impărat
Vedënd că s'a înșela,
Fórté rău s'a necăjit
Oaste mare a pornit:
Si 'n Vitleem a intrat.
Mulți coconí micí a tăiat.
Pin' la paí-spre-dea mií
Tot prunci mărunței copii
De douí aní și mai íu jos,
Ca să tae pe Christos,
O tiranul crund Irod!
Mori'n blestem de norod.
Nefind el bucuros
De nașterea lui Christos

CANTAREA 4.

In oraşul Vitleem
Veniţi boeri să vedem,
Că astăzi ni s'a născut
Domnul cel făr' de 'nceput,
Si astăzi ni s'a umplut
Prorocirea dedemult:
Că se va naşte Christos
Mesia, cap luminos,
Din fecióra Maria
Din némul lui Avraam
Din săminţa lui David
Din Duhul sânt zămislit,
Treî crai de la răsărit
La închinare au venit
Daruri scumpe aducând
Si către Christos cântând:
Culcă-te 'mpărat ceresc!
In sălaş dobitocesc,
Te culcă pe fin uscat
De ingeri înconjurat,

Crai' te vor lăuda
Si mărire 'ți vor da:
Slavă întru cei de sus
Si pace pîn' la apus.

CANTAREA 5.

Astă-dî noă ne-a răsărit
Domnul Isus Christos.
Mesia cel prea dorit,
Domnul Isus Christos.
Din Fecióra s'a născut,
Domnul Isus Christos.
Si cu lapte s'a crescut,
Domnul Isus Christos.
Cu scutice s'a 'mfășiat,
Domnul Isus Christos.
Si în brațe s'a purtat,
Domnul Isus Christos.
In chip de rob s'a smerit,
Domnul Isus Christos

Si pre noi ne-a mintuit
Domnul Isus Christot.

CANTAREA 6.

Slavă să aibă nesfârșită
Dumneșeirea 'ntreită,
Unimea nedăspărțită:
Tatăl a tot-șiiitorul
Si fiul izbăvitorul,
Si duhul mângăitorul
Unul viind din trei fete,
S'a pogorât să ne 'nvețe
Să ne arate cu blândețe:
Să pricepem, să 'nțelegem.
Să cunóscem, se alegem,
La iad în muncă se nu mergem
Ca în cer sunt multe case
Impodobite frumoșe,
Tot cu rașe luminóse:
Unde dreptii se adună

Cu toți șanții împreună
Si'și facă totu voe bună
Si cântând c'o glăsuire
Dănțuescū într'o unire
Dând lui Dumnezeu mărire.

CANTAREA 7.

Dómnne Isuse Christóse
'Tu ne ești dori prea frumoșe
'Tu ești rađa cea curată
Și lumin' adevărată;
Că milă ta, o prea bune!
Cine o va putea spune?
Dumneđeū fiind din fire
Ai luat chipū de-omenire,
Pentru a nóstră mântuire,
Ca să ne scapi din peire
Fiind tu împăratū mare
Te-ai lăsatū la muncī-amare
Și te-ai dat la chinuire

De a ta bună voire;
Și te-ai dată la răsticnire
Ca se ne dai nemurire.
O Isuse, nume dulce !
Ne-ai scăpată prin sânta cruce
Din osândă strămoșescă
Și din mîna diavolească,
Prea doritule Christóse,
Cu duhurile setóse,
Ca cerbul ce se pogórá
Din limpedele Isvóre

CANTAREA 8.

La nunta ce s'a 'ntâmpplată,
In Cana-Galilea:
Fost-a și Isus chemat,
In Cana-Galilea:
Și vrînd triștă a nu'î lăsa,
A veniț cu maica-sa,
Ședînd la masă și bînd,

Băutura ne anjurând,
Toți cei câți la masă sta
În tăcere se uita.
Necutedând a 'ntreba,
De mai este vin, sau ba
Iar muma lui Isus
Vedând că n'a vin d'ajuns,
Zise: Fiul meu iubit!
Vinul ni s'a isprăvit.
Iar Isus s'a sculat
Și slugile a chemat,
Șase vase apă a pus,
Și le-a umplut pînă sus.
Christos le-a bine-cuvîntat.
Apa în vin s'a schimbat,
Ș'a dis să dea întăiū la nun
Să guste vinul de-i bun,
Iar nunul dac'a gustat
Cu glas mare a strigat:
Ceea ce fac mese mari
Daū 'ntăiū vinuri mai tari,
Și dacă se 'nveselescū

Și de cel prost primesc.
Iar noi cel prost am bătut
Și pre cel bun am ținut.
Atunci toți aă cunoscut
Cum-că Christos s'a născut.

CANTAREA 9.

Moisi și Aron
Amândoi ținea d'un tron,
De tronul făgăduit
Cel prin lege dăruit,
Moise și Aron
In vremea lui Faraon,
Pre Isdrail cel iubit
Din Egipt 'l-a slobođit,
Din Egiptul cel amar
Prin Dumneđeescul dar
Marea pedestru trecând
Pre Faraon înecând.
Iar prin lege-acéstă nouă

Căta-voiū mai ales voă
C'a venit Domnul Christos,
Mesia cap luminos,
Din némul lui Adam,
S'a mîntuit pre Avraam,
De osânditul blestem
Ce'l luase în Edem.
Ș'acum noi ai lui nepoți
Căți credem în Christos toți,
Cântăm și ne bucurăm
Si nascerea lui serbăm.

CANTAREA 10.

O pricină minunată
Din 'nceput din lumea tótă,
Din 'nceput și din veție
Precum la carte ne scrie:
Căci lumea e 'nșălătóre
Si fórté amăgitóre!
Că 'nșélă și amăgește

Si pre toți 'i prilostește ;
Ales pre cei bogați fôrte
De nu mai gândesc la môrte
Că vorbesc din avuție
Si se țin în semeție
Ca când tot o să trăiască,
Si lumea să moștenéscă
Si când în cea după urmă
Viața daca li se curmă
Mor întocmai ca tot omul
Si bogatul ca și robul ;
Că môrtea nu va se știe
De averi de bogăție.

CANTAREA 11. PSALM 28.

Audiți aceste tôte
Némuri, noróde și glóte,
Se 'nțelegem cu cuvântul
Omul despre tot pământul,
Si bogatul când s'adună

Cu săracul dimpreună,
Să vă spuiū de înțelepciune
Si de învățături bune;
Auzul să vi'l întindeți,
Pildele să le deprindeți.
Cela ce aī bogăție
Se nu staī în semeție,
Nici se aibī nădejde în frate
Saū în omū, la greutate,
Că ce schimbū pôte da omul
Să se s himbe de la Domnul?
Cu ce prețū de răscumpărare
Sufletul de pierdare.
Fi'i-va trupa ne'ncetată
Că la Iad nu va fi plată
Acolo va fi mörte
Să gîndescă că'l va scöte :
Că bogatul încă möre
Ca tot omul de sub söre
Si averea lui rămâne
De o ia rude streine.
Cât se vor muta din lume

Li s'aũ uitat al lor nume,
Li s'aũ uitat și mormântul
Că i-a 'mpresurat pământul.
Ceia ce nu'și fac pe lume
De bunătăți s'aibă nume
Ce folos 'i este cinste
Omului fără de minte?
Ce'i dă firea omenéscă
De firea dobitocéscă !
Nu cunósce că'l va duce
Desmerdarea lui cea dulce
D'o cădea ca óea în ripă,
Si'l va sorbi mórtea-'n pripă.

CANTAREA 12, PSALM 46.

Limbele se salte
Cu cântări 'nalte, Te ne na na ne ;
Să strige'n tărie.
Glas de bucurie, Te ne na na n',
Lăudând pre domnul

Să strige tot omul scl.
Că domnul e mare
Si împărat tare
Pre virfuri de munte
S'aud glasuri multe.
Cântați pre împăratul
Că nu-î ca el altul,
Dați rugă ne 'ncetate
Milă să 'și arate:
Spre noi ticăloși
Si mult păcătoși.
Cântați se înțelegă
Preste lumea largă,
Că Dumnezeu poate
A împărți tote,
El firea măsoră
Suie și pogoră!
Pe mîndrul smerește
Si îlă imblîndește.
Cântați în Lăută
Și în strună multă,
Se domnescă 'n Lume

Cu Sântul său nume,
Cine se înalță
Cu firea sumetă
Va vedea tot omul
Cum îl certy Domnul.

CANTAREA 13, PSALM 94.

Veniți cu toți împreună
Să ne facem voe bună,
Să ne bucurăm în Domnul
Și să strigăm cu tot omul:
Că n'e Domn și mântuinyă
Și să strigăm cu credință;
Lui din hotarele tóte
I se închin țeri și glóte;
Că marea cu valuri 'nalte
De a lui mână sunt lucrato.
De el sunt făcuți munții
Și brații mari și mărunți
El a făcut tot pământul,

Singur numai cu cuvântul.
Și noă este Domnul,
Și Impărat peste tot omul.
Iar câți în el nu creșură
Ispitiră și vedură,
Părăsiți de Domnul fură
Și într'a lui ură cădură.

CANTAREA 14. PSALM 69.

Domnul a stat Craiū în țară,
Țările se spălmîntară,
Si tot pămîntul să saite
Cu ostróve de departe
Imprejuruî nori și cétă,
Sprijinescū Sânta lui față
Si dreptatea lui tocmește
Scaunul cel odihnește
Și'l găsește spre județe
Ne alegînd pe nime-ne fețe,
Fulgerile lui ca para

Strălucesce în tótă țeara.
Pământul e plin ne frică,
Munții se topesc și pică.
Și curg ca niște céră
Vedënd pre Domnul în țară.
Că tu Dómne și-a ta mîină
Vrënd ne-ai dădit din țărină
Cei drepti și în curăție
Te așteptu cu bucurie,
Pentru santele județe,
Ce le găsește cu blîndețe.
Ceia-ce iubiți pe Domnul,
Uriți relele tot omul !

CANTAREA 15.

Acel fiu de împărat mare,
O prea frumósă pustie !
Domnul dëndu-î luminare,
O prea frumósă pustie !
A lăsat împărăție ș. c. l.

Si a plecat în pustie,
Cu dor și cu multă jale
Cântând în ast-fel pe cale.
O prea frumoasă pustie !
Mă rog din inimă ție,
Primesce-mă pre mine
Ca să viețuesc în tine.
A ta desime să 'mă fie,
Sceptrul de împărăție.
Pre tine voiă d'acuma
Că să'mă fiă tată și mumă ;
S'ale tale rămurele,
A'mă fi surorile mele.
Zi din tine brăzișorii
Voiă se'mă fie frățiorii
Si toate lemnele crude,
Se'mă fie în loc de rude.
Si ale tale floricele
Ca nepoți și nepoțele.
Mă rog iar pustie ție,
Milă de mine se'ți fie
Si mă ferește de toate

Păđindu-mă în ăi și în nópte,
De năluciri de ispite,
Si de fiarele cumplite.
Se mă întărești în răbdare
Dându'mi bună cugetare.
Să sufer vara căldura,
Si iarna degerătura.
De mă-î vedea în vr'o durere
Se'mi dai a ta mângâiere
Stand doftor bólelor grele
Si balsam ranelor mele.
Ca din lume când moiú duce
Se'mi pociú da sufletul dulce
Intru acelaia mână
Ce m'a zidit din țărână.

CANTAREA 16.

O prea lăudată
Maică prea curată !
Dómnă ne-nuntită,

Feci'oră *slăvită*,
Ceia-ce pre sântul
Dumne-deu cuvântul,
L'ai născut în lume,
Mai pre sus de mume
Si ne ești stăpână,
Isvor și fântână.
Plină de îndurare
Făr de 'mputinare
Pre cei ce 'n viață,
Iti cânt cu dulcétă.
Céta creștinéscă
Si duhovnicéscă
Cu milă îi adapă
Si de rele 'i scapă,
Cu bine îngrădește-i,
Maică și întărește-i ;
Si în a ta mărire,
Cea 'ntru nemurire
Dă-le lor cunună,
Cu Sănți împreună.

CANTAREA 17.

Ingerul a alergat
Si feciórei a strigat:
O tu cea plină de dară !
Nu te întrista cu amar :
Că fiul tău cel prea sânt,
A înviat din mormânt.
Si pre morți a ridicat,
Isbăvindu-î de păcat,
Cântați noróde, cântați
Și în Domnul vă desfățați.
Acum se ne veselim
Noule Erusalim
Că mărirea lui Christos
Ca un sóre luminos
Preste tine a răsărit
S'a strălucit prea slăvit.
Saltă Sione glas dând
Si te bucură cântând:
Iar tu curată ce ești
Maica luminiî cerescî.

Veselește-te curat,
De al tău fiu înviat

CANTAREA 18.

Adam dacă a greșit
Domnul din Raiu l'a gonit
Din Raiul cel din Edem,
Osîndit cu greu blestem.
Iar Adam dac'a vădut,
Că 'n greșelă a cădut,
Si din Raiu afără dat,
Isgonit și lepădat.
A ședut jos într'un loc,
Plângend cu lacrimi de foc
Cu jale la Raiu privind
Si către dănsul grăind:
O Raiule, lăcași sânt!
Mă veți în ce jale sunt?
Că sunt cumplit urgisit,
Si de la tine gonit.

Oh ! vai ! cum mă bucuram
In slava ta când eram,
Iar acuma cu atât,
Sunt jalnic și amărit
Că d'acum nu voiū gusta,
Din sante dulcēța ta,
Amar Evo ! ce făcuși ?
Unde vom merge acuși ?
Pre tine te ascultaiū
Si din acel pom mâncaī.
Că tu Evo m'aī silit
Si d'ăst bine maī lipsit.
O ticălosul de eū,
Cum scărbiiū pe Dumneđeū !
Greū păcat Evo de noi,
Că vom fi tot in nevoi,
Ci o ! Dómne mila ta,
Cată spre zidirea ta,
Si nu mă lăsa scărbit.
Se fiū pînă in sfirșit.

CANTAREA 19

Astă-dî cel prea lăudat
Ingerul marelui Sfat
Carele s'a născut jos
Domnul Isus Christos.
Vrînd a mîntui pe om,
Pentru greșéla din pom.
Si din Iad a 'l izbăvi,
In Raiu a 'l sălășui,
Cînd vru prin ceresc îndemn
A se resticni pe lemn?
Cină de taină făcînd.
Pre apostoli ospătînd:
De la masă s'a sculat
Picioarele le-aŭ spălat
Atuncea Iuda mergînd
'L a vîndut pre el dîcînd:
„Dați-mî trei-deci de arginți,
Să vi'l daŭ să-lŭ resticniți.“
Jidovii baniî i-aŭ dat,
El în pungă i-aŭ băgăt,

Oaste mare a luat,
Si la Christos a plecat.
Zicând: voi vă veți uita,
Pe care 'l voiți săruta
La dînsul veți alerga
Si apucîndul il veți lega
Astfel Juda făcînd,
Si ei pe Christos prindînd,
'L aŭ dus la Arhieriei
Să'l judece întîi ei.
Apoi d'acolo legat,
'L aŭ trimis și la Pilat.
Pilat daca l'aŭ vădut,
Să'l judece aŭ ședut.
S'aŭ dus l'a judecat.
Pre omul nevinovat
Unde neamul jidovesc
Indrăcit și Diavolesc
Cerea făr'a conteni.
Pre cruce a'l răsticni
Pilat mînile spălînd
Ii stropi pre ei dîcînd:

Dați sēma lui Dumnezeu,
Să n'am un păcat eu:
Că 'n ast om Dumnezeesc
Nici o vină nu găsesc.
Iar voi dacă 'l pîrîți
Luați'l de 'l omoriți.
Atuncea ei l'aū luat
L'aū bătut; palme i-aū dat,
Cu spinii 'l a încununat
Si 'n obrađ i-aū scuiat,
Deci nēmul cel îndrăcit
Dacă 'l-aū batjocorit,
De haine 'l-aū desbrăcat,
Cu crucea 'l-a încărcat,
Si mergând 'l-aū resticnit.
Cu cue 'l aū pironint.
Cu oțet 'l-aū adăpat.
Fiere i-a dat d'a gustat
Si sufletul când și-a dat
Un ostaș aū alergat
Cu sulița 'l-aū impuns
Sānge și apă aū curs.

Aceste cerul vădënd.
Si pământul ne răbdând
Din temelii s'a clătît,
Sórele a innegrit,
Luna s'a întunecat,
Pietrele s'aũ despîcat.
Tóte 'n spaimă aũ rămas
Pînă la al noulea ceas.
Deci dând de pe cruce jos
Pre Domnul nostru Christos
Cu giu'giuri, cu smirnă uns
In momént noũ mort fu pus
S'aũ înviat ca un sânt
A treia ȝi din mormént,
P'Adam din iad ridicând.
Si pre toți cu el scoțënd
Din muncă 'l a isbăvit,
In raiũ la sălășuit,
Unde mai întăiũ era
Iarăși a se bucura.
Cu care și noi cu toți
Fiind ai lui strănepoți

Pre Dumneđeũ sã rugãm,
In el sã ne bucurãm!

CANTAREA 20.

Acum cėsul 'mi-a sosit
Si lumea am pãrăsit
Inger stă 'naintea mea
Din lume ca sã mē ia,
Astă-dī mē cālătorese,
Unde ma chemat Christos
La orașul cel frumos
Rele sēũ bune sã iaũ,
Sema de tôte sã daũ,
Pentru cãte le-am urmat
Pin' la cel mai mic păcat.
O! suflete ticălos,
Negru și intune os,
In lume cât ai trăit
In rele te-ai tăvălit.
Ingrijiaĩ numai de traiũ

Negândind de iad și raiu.
La mórte n'ai cugetat,
Dar de dînsa n'ai scăpat,
Că iată ia s'a pripit
Si din lume te-a răpit.
Când trăiai mai cu zadar,
Vai amar, amar, amar!
Iugerul morții acum
Mă 'nsoțește la drum,
Si mă trece pe la iad
Unde' păcătoși ard.
Vai la el cum mă uitaiu,
Ce vedui mă spăimîntaiu:
Veduiu balauri căscînd
Si din gură foc vîrsînd
Curgînd ca un riû întins,
In flacăre și nestins:
Si 'n frunte un drac ședea,
Cu Iuda în brațe ardea
De acolo la alt yad,
Tot la iad, la iad, la iad!
O! vai iar când mă uitaiu

Ce vȃduiũ mȃ spȃimȃntaiũ !
Vȃduiũ popĩ mulȃi eretici,
Cu dascȃli ŝi grȃmȃticĩ.
Aruncaȃi cu capu 'n jos.
In focul cel flȃcȃros,
Ŝi draciĩ 'ĩ impingea,
Cu Suliȃi ŝi 'ĩ infingea.
De acolo la alt vad,
Tot la iad, la iad, la iad !
Ochiĩ cȃnd imĩ aruncaĩu
Ce vȃduiũ mȃ spȃimȃntaiu,
Vȃdui impȃraȃi tirani,
De gȃturi cu bolovanĩ,
In vȃpaia cea de foc
Draciĩ bȃtȃndu'ŝi de ei joc
De aicea la alt vad.
Tot la iad, la iad, la iad !
Cu ochiĩ cȃnd mȃ uitaiũ,
Ce vȃduiũ mȃ spȃimȃntaiũ !
Vȃduiũ tȃlharĩ, ucigaŝi,
Hoȃi, rȃpitori ŝi pungasĩ,
Vȃitȃndu-se amȃrit,

In văpaie pînă 'n gât.
D'acolo iar la alt vad,
Tot la iad, la iad, la iad !
D'odată, cum mă uitaiū,
Ce vėđuiū mă spăimėntaiū !
Vėđuiū un cārd de mueri,
Tānguindu-se în dureri,
Draciī strigānd astea: sunt
Care farmec și descānt.
Apoi d'aici la alt vad,
Tot la iad, la iad, la iad !
Iarāși dacā mă uitaiū.
Ce vėđuiū mă spăimėntaiū
Vėđuiū alt cārd de bărbați
De bețivi și desfrānați,
Toți in flacără undaū.
Si draciī îi afundaū.
Mai 'nainte la alt vad,
Tot la iad, la iad, la iad !
Mergėnd dacā mă uitaiū,
Ce vėđuiū mă spăimėntaiū !
Vėđuiū draci cu cāngi trāgėnd

Nisce mueri și strigând:
Aste tot minciuni spunea
Pe mulți în belea puneă.
D'aci mergând la alt vad!
Tot la iad, la iad, la iad!
In flacări când mă uitaiū,
Ce vėđuiū mă spăimēntaiū!
Vėđuiū negustori în rând
Cari 'nșel și lipsă vėnd;
Uniī cu mēsurī de gāt,
Se tanguia amărit;
Alțiī cu cāntare în nasū,
Se vėita cu mare glas!
Alțiī cu fōrfeci și cot
Ii aducea para în not.
Mergād d'aici la alt vad,
Tot la iad, la iad, la iad!
Spre țipāt când mă uitaiū,
Ce vėđui mă spăimēntaiū
vėđuiū iar mueri în munci,
Care 'și lėpādă ai lor prunci;
Sēu fără milă și dor,

In pântece 'i omorû,
Deci la cel din urmă vad,
Tot la iad, la iad, la iad !
Când stătui și mă uitaiû,
Ce vėduiû mă spăimētaiû !
Vėduiû ardēnd în vilvorî.
Bogați ne'ndurători,
Cari tot s'aû veselit,
Și săraci n'aû miluitû.
Deci acea cale lăsândû,
Și înainte mergând;
In drėpta când mă uitaiû,
Ce vėduiû mă bucuraiû:
Vėduiû Raiul cel frumosû,
Ca sórele luminosû,
Și mese întinse de rând
Pe el făclii ardēnd,
Unde 'mprejur dreptii sta
Și bucurie gusta.
Împreună danțuind
Și pre Dumnedeû slăvind.
Într'alt loc iar mă uitaiû,

Tot la Raiu, la Raiu, la Raiu !
 Văduiū sânti prea luminoși
 Apostoli și cuvioși.
 Și cete de mucenici,
 De tineri, bătrini schimnici,
 Împreună dănuind,
 Și pre Dumneđu slăvind,
 Într alt loc iar mă uitaiū,
 Tot la Raiu, la Raiu, la Raiu !
 Văduiū și sante mueri
 Petrecênd în mêngăeri:
 Cu cununī de diamantū
 Și podóbe de brilliant,
 Împreună dănuind,
 Și pre Dumneđu slăvind.
 Deci de acolo iar plecaiū
 Tot la Raiu, la Raiu, la Raiu !
 La pórtă când mă uitaiū,
 Ce văduiū mă întristaiū !
 Văduiū Raiul incuiat,
 Póte pentru al meu păcat.
 Pin' la vremea de județu,

Când va sta Christos în jeț
 Ca să judece pre toți,
 Pre cei vii și pre cei morți.
 Ci o Dómnă mila ta !
 De noi nu o depărta,
 Tu ne-ai zidit, tu ne ști,
 Iartă-ne ca niște fi.
 Ție dómne am greșit
 Dar ție am și slujit,
 Pre alt Dumneđeu nu știm
 Pre tine noi te mărim.

CANTAREA 21.

1.

Dascăle prea 'nvățate
 Cel ce 'nveți pe scolarî carte.
 Spune-mî cine'î unul ?
 Unul fiul Mariei.
 Cel ce 'n Cer locuește,
 Si pre noi ne stăpânește.

2

Dascăle prea 'nvătăte
Cel ce 'nveți școlarii carte,
Spune'mi mie ce sunt două?
— Două table a lui Moisi.
Unul fiul Mariei,
Cel ce 'n Cer locuște.
Si pre noi ne stăpânește.

3

Dascăle prea 'nvătăte
Cel ce 'nveți în școlă carte,
Spune'mi mie ce sunt trei?
— Trei fețe Dumnezești,
Două table a lui Moisi,
Unul fiul Mariei,
Cel ce 'n cer locuște,
Si pre noi ne stăpânește.

Dascăle prea 'nvătăte,
 Cel ce 'nveți 'n școlă carte,
 Spune'mi mie ce sunt patru ?
 — Patru sânti Evangheliști.
 Trei fețe Dumneedeesci
 Două table a lui Moisi,
 Unul fiul Mariei,
 Cel ce 'n Cer locuește,
 Si pre noi ne stăpânește.

Dascăle prea 'nvătăte,
 Cel ce 'nveți în școlă carte,
 Spune'mi mie ce sunt cinci ?
 — Cinci ranile Domnului,
 Patru sânti Evangeliști.
 Trei fețe Dumneedești,
 Două table a lui Moisi,
 Unul fiul Mariei

Cel ce 'n cer locuește,
Si pre noi ne stăpânește.

6

Dascăle prea 'nvățate
Cel ce 'nveți în școlă carte,
Spune'mi mie ce sunt șese?
— Sease crini! Precistii,
Cinci ranele Domnului,
Patru sânti Evangeliști,
Treți fețe Dumneadești,
Două table a lui Moisi.
Unul fiul Mariei,
Cel ce în cer locuește
Si pre noi ne stăpânesce.

7

Dascăle prea învățate,
Cel ce 'nveți la școlă carte,
Spune'mi mie ce sunt șapte?

Sépte taine Dumneđești,
 Sése-'s criniî Precistiî,
 Cinci ranele Domnului,
 Patru sânti Evangeliști,
 Trei fețe Dumneđești,
 Două table lui Moisi,
 Unul fiul Mariei,
 Cel ce în Cer locuește
 Si pre noi ne stăpânește.

8

Dascăle prea învățate,
 Cel ce 'nveți în școlă carte.
 Spune'mi mie ce sunt opt?
 ~ Opt sunt fericirile,
 Sépte taniî Dumneđești,
 Sése-'n criniî Precistiî,
 Cinci ranele Domnului
 Patru sânti Evangeliști,
 Trei fețe Dumneđești,
 Două table a lui Moisi.

Unul fiul Mariei,
Cel ce în Cer locuește
Si pre noi ne stăpânește.

9

Dascăle pre învățate
Cel ce înveți în școlă carte
Spune-mi mie ce sunt nouă ?
— Nouă cete îngerești,
Opt sunt fericirile,
Sapte taini Dumnezești,
Sese-n crini Precești,
Cinci ranele Domnului,
Patru sânti Evangeliști,
Trei fețe Dumnezești,
Două table a lui Moisi,
Unul fiul Mariei,
Cel ce în Cer locuește,
Si pre noi ne stăpânește.

10

Dascăle prea învățate,
Cel ce nveți la școală carte,
Spune'mi mie ce sunt dece?
— Dece porunci Dumnedeești,
Nouă cete ingerești,
Opt sunt fericirile,
Sapte taini Dumnedeești,
Sese-'s crini Precistii
Cinci ranele Domnului,
Patru sânti Evangeliști,
Treî fețe Dumnedeești,
Două table a lui Moisi,
Unul fiul Mariei
Cel ce în cer locuește
Si pre noi ne stăpânește.

11

Dascăle prea învățate,

Cel ce'nveți la școlă carte
 Spune'mi ce sunt un-spre-dece?
 — Un-spre-dece-'s voscresnele
 Dece porunci Dumneđești,
 Nouă cete îngerești,
 Opt sunt sunt fericirile,
 Sépte taini Dumneđești,
 Sése-'s crinił Precistil,
 Cinci ranele Domnului,
 Patru sântii Evangelistil,
 Trei fețe Dumneđești,
 Două table a lui Moisi,
 Unul fiul Mariei
 Cel ce în Cer locuește
 Si pre noi ne stăpânește.

12

Dascăle prea învățate,
 Cel ce'nveți la școlă carte,
 Spunem'mi ce sunt doui-spre-dece ?

-- Două-spre-dece 's Apostoli,
 Un-spre-dece 's voscresnele,
 Dece porunci Dumnezești,
 Nouă cete îngerești,
 Opt sunt fericirile,
 Șapte taini Dumnezești,
 Șase-'s crini Precistii
 Cinci ranele Domnului,
 Patru sânti Evangeliști,
 Trei fețe Dumnezești,
 Două table a lui Moisi,
 Unul fiul Mariei,
 Cel ce în Cer locuiește
 Și pre noi ne stăpânește.

CANTAREA 22

O ! amar și grea durere,
 Jale fără de mângâere !
 Și o ! plângeri necurmăte,
 Lacrimi, piraie 'nfocate !

Că ađi mórtea mă desparte,
Si mă duce 'n altă parte,
Pe o cale neumblată.
Unde n'am fost nici o dată :
Nu sciũ la rău séu bine,
Cum va vrea Domnul cu mine ,
Trupul în mormânt imi pune;
Si sórele imi apune ;
Că acolo în vecie,
Ântu întuneric să fie,
Ci vin'o tată acuma,
Vin'o prea dorit'o mumă..
Veniți frați și surióre
Veniți rude doritóre !
O ! vino mă rog și ție !
Peea iubita mea soție !
Veniți prietini cu toți ,
De'mi petreceți césul morții ,
Și'mi dați acum fie-care
Cea din urmă sărutare,
Că de-acum înainte
Nu voiũ mai grăi cuvinte,

Nici voiă umbla împreună,
Cum mă vedeai tot-d'a-una
Ci mă duc unde m'aşteptă,
La judecata cea dréptă,
Ca să'mi iaă bune sau rele,
După păcatele mele ;
Ci mă rog voă ferbinte,
Aduceţi-vă aminte,
Şi vă rugaţi ca tot omul,
Pentru mine către Domnul !
Ca să nu mă rânduiască ;
Unde o să mă muncească,
Ci haina să'mi lumineze
Si în Raiă să mă aşede.

CANTAREA 23.

*Se cântă ca „Astăzi nouă ne-a
răsărit“*

Părintele cel ceresc,
Adevăr Dumnezeesc,
Dumnezeu om s'a 'ntrupat,
Spre al dălii revărsat :
De-ai săi ce 'i-a iubit,
Curând a fost părăsit.
De Iuda fu predat,
De jidovi prins și legat.
La césu 'ntâiu Isus
La Pilat din Pont fu dus,
Si din martori mincinoși,
Părit fu 'ntre păcătoși !

L'aũ bătut l'aũ pãlmuit,
In fața lui aũ scuiat,
Si de mâini fiind legatũ.
In temnițã l'aũ bãgat
La cėsul trei alerga,
Si d'al rãstigni striga !
L'a 'mbrãcat, batjocorit,
Cu un vestmẽnt mohorãt
Cu spini l'aũ incunumatũ,
Si capul i-aũ ințepat,
Cruce pe uměr i-aũ pus,
La locul de chin l'aũ dus.
D'al șeselea cės Isus,
Fu 'ntins pre cruce sus,
Cu cei doui ce aũ tãlhãrit
Socotit, fu pironit.
De chin fiind 'ncetat,
Cu fiere l'aũ adãpat
Pre mielul Dumneȃesc,
Ce-a șters pãcatul lumesc.

Si la al noulea cés,
Isus suspinând cu glas:
Elli, Elli, a strigat
Și sufletul său 'și-a dat;
Ear un ostaș a' mpuns,
Cósta dréptă lui Isus,
Totul s'a cutremurat,
Sórele s'a întunecat.

La césul de inserat,
De pe cruce jos fu dat.
O! mari puteri locuesc,
In mintea celui ceresc!
Așa mórte a răbdat,
Cel milostiv și îndurat,
Prea dulcele Isus.

La césul ce a 'noptat,
Trupul i-s'a îngropat.
Trupul cel izbăvitor,

De viață dătător,
Cu aromate s'a uns,
Si în mormânt nou s'a pus
Crucea, mórtea, ș'al lui chin
Fie pomenit, Amin.

CANTAREA 24.

Sta maica amar plângend,
Lângă cruce lăcrămând,
Pre fiul în chin vedënd,
Anima ei se rupea,
Sabia o pătrundea,
De durere se rănea.
O! cât de mult se 'ntristă !
Cât de jalnic se văita
Si dintru adânc ofta !
Care tremurând privia,
Si plângend se tânguia,
Fiul ei când pătimea.
Cine nu era plângend ?
Pre maica sântă vedënd

Atâta jale având ?
Cine nu s'ar fi mâhnit !
Privind pe Fiū răsticnit,
Si pre Maica 'n port cernit,
Pentru al lumii păcat,
Vădu pre Iisus legat,
Si bătailor plecat,
Vădu p'al ei fiū dorit,
Cum murea sus răsticnit
Si duhul cum 'l-a eșit !
O ! tu Maică cu dogor,
Si al dragostei isvor
Fă ca să simț și eū dor !
Dă și 'n anima mea foc,
Ca cu tine la un loc,
Să plâng și lacrimi să store
O ! maica celui ceresc !
Fă și eū să mă rănesc,
Si cu tine să jelesc.
Dă chin și 'n trupul meū,
Ca curat să plâng și eū,
P'al tēū fiū și Dumneḃeū.

Fă-mă lingă Cruce a sta,
Cu dureri a mă 'ntrista,
Din chinul lui a gusta,
Si fă ca să mă păzescă,
Prin cruce să mă 'ntăresc,
Orî 'n cotro eu păşesc ;
Si când trupu'mi va muri,
Sufletul a'mi dobândi,
In Raiu de a locui !

PROOROCIREA

Aşa ne grăeşte Domnul
Să ascultăm cu tot omul,
Că în lume este mórte,
Rea nemilostivă fórte ;
Care or şi în ce vreme,
De nimenea nu se teme :
De bătrân nu'l-e ruşine,
La cel ténér încă vine ;

De bogați nu se sfiște,
De viteji nu se ferește,
La împărat cu sila merge
Și din lume pe toți șterge.
Și cine e de ce trébă,
Il răpește nu'l întreabă.
Mare ori mic nu alege,
D'o potrivă îl culege.
Și când voește să vie,
Nu'l dă veste ca să știe;
Ci și când să desfăteză,
Viața pe loc îl scurtedă.
Ban, avere nu ia mită,
Ruga nu este priimită,
Se céră să-i mai lungesă
Viața, se se pocăescă,
Ci precum îl nemerește,
Indată îl și trăntește,
Și în pământ mort 'l bagă,
Tocmai când i-e lumea dragă;
Apoi după a sa faptă,
Pomenire își așteptă.

De a făcut ce-va rele,
Îi resun blestemuri grele,
Iar de va fi făcut bine,
Bine 'l cuvântă ori-cine.
Acéstă ȕi prea sântită,
Si sãrbetóre slãvitã :
Urãm cu toȕi sã vë fie
In mulȕi anï cu bucurie,
Sã aveȕi ȕile senine,
Si sã petreceȕi cu bine,

URARE LA PAHAR

Să fie de bine la mic și la mare,
La toți câți se află într'astă adunare
Poftesc sănătate la toți tot-d'auna
Dragostea întrégă și inimă bună.
Cine ce dorește ca să-i împlinască
Fără întârziere pronia cerască
Vivat, să trăiască toți câți sunt în
casă !!
Si să ospetéză la acéstă masă !!

Intrebarea lui Irod și răspunsul Magilor

Irod. — Cine sunteți voi? de unde veniți și unde vă călătoriți?

Melchior. — Eu sunt craiul Melchior de la răsărit, și după steua ce s'a arătat cunoscând că s'a născut Împărat mare pre pământ, merg până la Vitleem să mă închin lui.

Baltazar. — Eu sunt craiul Baltazar de la Persida, care prin steua ce s'a arătat și prin Prooroci înțelegând că s'a născut Împărat Christos, merg ca să mă închin și eu lui.

Gaspar. — Eu sunt Craiul Gaspar de la răsărit, și vedând steua ce s'a arătat pe cer, am ispitit proorocii și scripturile, i'am cunoscut că s'a născut Christos Domnul Domnilor, Cariul Crailor și Împăratul Împăraților, și merg până la Vitleem ca să mă închin și eu lui.

Darū tu ce Impăratū mare ești ?

Irod. — Eū sunt Irod Impărat care
pre cal am încălecat, sabia în mână
am luat, în Vitleem am intrat, patru-
spre-dece miī de coconī mici am tăiat
și tot pământul s'a cutremurat.

PARTEA II

CANTECE DE IRODI^{Herod?}

CE SE CANTA

LA NASCEREA DOMNULUI

PERSOANE:

IROD, regele Judeilor și Vice-împărat

BALTAZAR,

GASPAR:

MELHIOR.

INGERUL

} regi de la Orient

CALUGARUL tălmăcitorul lui Irod

CIOBANUL.

SOLDATUL I.

SOLDATUL II.

PARTEA II.

Căntece pentru nascerea Domnului

(Aședarea persónelor: Mai întâi se pune Irod în fruntea casei pe un scaun, după aceea se pune soldatul I în partea dreaptă și soldatul II. în partea stângă a lui Irod ca pază.

Cei trei regi stau față cu Irod, ingerul stă de altă parte față cu călugărul, ciobanul se pune jos lângă ușă. După aceea toți începe cu cântarea; „Mărire 'ntru cele 'nalte“.)

CANTECULU I.

(Cu toți.)

Mărire 'ntru cele 'nalte,
 Tóte stelele să salte,
 Salte ceriul și pământul
 Laude tot cuvântul:

Intru cei de susă mărire
 Si pre pământ păciuire,
 La tăți ómeniī să fie
 De acum până 'n vecie.

Ingerulū

(apropiindu-se către ciobanū).

Scóla ciobane, nu mai dormi,
 Că somnulū nu-ți va folosi.
 Și mergi la Vitleem cu grabă,
 Ó păstorule! de intrébă;
 Că acolo vei afla,
 Că s'a născut Mesia.
 Dacă nu mă credi pe mine,
 Eată stéoa care vine.

Ciobanul

(somnórosū.)

Ciudatū visū am visatū,

Indată ce m'am culcată !
Să mergem la Vitleemă,
Pe Mesia să-lă vedemă.
O ! ce visă să visez,
Cândă abia dormiteză.
Par'că ceriulă s'a aprinsă,
Să mergem că nu e visă !

CANTECULU II.

(cu toți).

Tot omulă acum să salte
Cu glasă de cântări înalte.
Să strige în ceră tăria
Glasă mare de bucuria:
„Noi cântămă ađi pre împăratulă
Căci nu mai e ca dănsulă altulă.”

Soldatul I.

(Se pune înaintea lui Irodă presentându).

Pré puternice și mare împărat!
Faima s'a lățit aséră 'n cetate.
Treî regî din Orientă aū soșit cu grabă,
Si pe cine întêlescū întrébă
„Nu sciū și unde s'a născutū
„Un craiū tēnărū de curăndū?
De-a rēspunde l'astă întrebare,
Nimenea nu e 'n stare.

Irodă

(cătră soldatū.)

Mergi de-î caută și-î chiamă,
Ca să-și dea aicea sēmă
Ce regî și de-unde suntū,
Ce caută și pe cine :

Spre a-și lua voe de la mine,
Aci în ală meu pământă,—

Soldatul I.

(cătref regî.)

Fraților și regî măreți !
Vă rogă să bine-voiți,
Ca să luați ostenéla
Păn' la împăratulă Irodă,
Unde s'a strânsă multă norodă,
Spre a vóstră socotélă. —

Irodă

(Regîi pășescă înaintea împăratului)

Eroilor de la Răsărită !
De ce pe la noi ați venită,
Căci prin Ierusalimă umblați,
Pre cine și ce căutați ?

Baltazară

Impărate prea vestite
Multe zile fericite
Pe tine să te întâlnească !
Cumă vezi tu pe-ale noastre vesminte
Ce-va nu-ți aduci aminte
Că vom fi oște împăratăscă.
Noi suntem niște regi din Persia,
Cari voim a ne 'mplini datoria;
Căci de unu anu și mai bine,
Umblăm prin întinsa lume:
Șesuri, păduri, câmpii întinse,
Munți, cetăți, orașe multe
Cu 'nfocare căutându,
Miș și sute de 'ntrebări făcându,
Până aci sosindu,
Pe noulă Impărat căutându,
A căruia stea cu mărire.
Nu se află nicăere.

Umblămă totă rătăcindă
 Mereu la întrebări urzindă
 Prin acéstă cetate mare.
 De a ne răspunde la întrebare,
 Nimenea nu fu în stare.

Irod.

(s p ă r i o s ũ).

Pe mine mă prinde mirarea
 De acéstă cuvântare;
 Ce 'mpărată pôte să fie,
 Care să-mi iea a mea împărăție!
 Asta nu pôte să fie,
 Fără numai viclenie;
 Căci împărată pe ținutulă meu
 Nu este altul de cât eu,
 De care, pe câtă coprinsă lumea are
 Tóte să înfricoșeadă, de gróză mare
 Eu voiă chiăma adunare de preoți
 Si învățați, cari cu toți
 Dreptul voră sci, vă spune

Despre acéastă minune;
 Si vai! de a Vóstră cunună
 Dac'o purtați cu minciună.

Gasparu

„O! Impărate, să trăesci,
 Si mulți ani să împărățesci:
 Dar' nu ne face de minciună.
 Căci nu știi ce va fi 'n urmă.
 Căci noi cu minciună n'umblăm,
 Nici acea corónă nu purtăm;
 Ci noi aici am venit
 Numai spre descoperit.
 Adevărul stelei ce a lucit,
 Când s'a ivit la răsărit,
 Și 'n biserică s'a pogorit,
 Cât de puternic era i-a doborit.
 Acestea Impăratul vedându:
 Pe toți învățați chiamă, dicându:
 Că lui toate sa-ı tâlcuască
 Despre născerea cea cerască.

Dar' toți s'adunat în zadară.
 Deci astronomul Baltazară
 Putu toate să ispăvescă.
 Si pre ei să-i liniștescă.
 Elă, ca de stele cetitoriă
 Făcu pe locă tâlculă următoriă:
 În care prin stea descrie,
 Că alta nu pôte să fie,
 De câtă nascerea întru strălucime
 A Impăratului din înălțime.

Irodă.

(cătrecălugarul, Regii păsescă îndărătă)

Nu sciă tu ce va să fie
 Despre acéstă prorocie,
 Unde și 'n ce parte împăratăscă
 Impăratulă putu să se nască?

Călugărul.

Ba mi-aducă și eă aminte
 De ore-și care cuvinte,

Și sciū fôrte și loculă,
 Unde dîce Varlaamă, prooroculă,
 Că totă Israilténulă va să scie
 Că în Vitleemă are să fie:
 Și că omă va fi, pe care mie
 Mi s'a dat cerésca Impărăție,
 Celă mai mare din Iudeia, care
 Pămêntescă stăpânire să sfarme are
 Prafă ! prafă ! și pulbere va face
 Pe-ale Iudeilor conace.

Irodă.

(căt're regi)

Regiloră veniți la mine
 Cu daruri să vă încarcă bine.
 Incetați a mai stărbate
 Cărări multe nenumărate
 Dup'o stea amăgitóre.
 Vouă de mórte aducătóre.
 Nu credeți în amăgire,
 Căci este chiar peste fire,

Ca o sté vouë să vă vestéscă
De nascerea împărătéscă.

Melchioră.

(către Irod)

Impărate ce n'a 'mbiî cu tóte
Să ai la mulţi ani sănătate.
In zadară ai a te osteni,
Căci şi noi avem daruri de a oferi;
Aură, smirnă şi tămâe, căutăm
Pe Mesia să i le dămă,
Si noi ca so'î cu credinţă
Scumpa ne făgăduinţă
Călcândă nici-cum nu voimă,
De la tine daruri să primimă;
Ci mai bine ne 'ndreptéază.
De sciî la împărătéscă rază.
Ast-feliă prieten ne poţi fi,
Dar' nu umblândă a ne amăgi;
Căci până va sta a ta Împărăţiă
Asta prin mînte să nu-ţi vie.

Irodă.

(mănios către Melhior)

Dar tu cu ast-feliu de cuvinte
 Cercă pre-ală Iudeiloră Părinte ?
 Nu te temi prin defăimare
 De ascuțitu-mă paloșu tare!
 Ce pôte se figureze
 S'a-lă tēu capă să ți-lă reteze.
 Singur sum numai 'n lume
 Eroulă Irod cu nume,
 De care, numai cândă aude,
 Pasărea 'n sborū s'ascunde.

(către regi)

Dar voi ? năluci pământene
 Din unghiuri răsăritene,
 Cu atăta îndrăsnire
 Cercați a mea stăpînire;
 Că. cu a vóstră clevetire
 Vreți s'aduceți 'n amăgire

Pre poporul din Iudeia,
 Ca să se credă că-î Mesia.
 Că scopul mai bine să vi-să nimicéscă
 De câtă să vi se împlinéscă,
 Voiă împărți poruncă
 Spre a-vă pune la muncă.

Gaspară.

(către Irodă)

Dar' tu Iróde ce găudesci,
 Nouă de muncă ne pomenești ?
 Ca și cum ni-ar fi frică
 De a ta inimă mică,
 Noi vomă sci a te urgisi,
 S'armele ce te-oră ocoli,
 In curênd le vei vedea.
 Dacă tu vei voi a ne rețineă,
 Si spre muncă ne vei da,
 Iți vomă călca porunca ta,
 Avênd la D-deă credință
 Pentru a nóastră biruință
 Care apărătoriă ne va fi.

Chiar de vom și muri.
 Uf! astronóme Baltazarů
 Slobódeți ș'alů tǎu jarů,
 Ca p'astů tiranů să-lů ardă
 Si 'n Christosů să-lů faců să credă.

Baltazarů

Vrăjitori, idoli și preoți
 La stea să 'nchină toți.
 Cu multă încredințare
 Soli mănămũ spre cercetare,
 Pentru ca să vadă
 Ce stea ni se adeveredă
 Revenindũ ni se spune cu glasũ tare.
 Toți credũ a fi nascere mare,
 Numai tu prea 'ntunecate
 Idolatre Impărate,
 Nu vrei nici-cum să-'ți-arǎți
 Credința ta ce o poți.
 Nu te temi, că te-orũ bate
 Ale tale fără-de-legi tóte ?
 Hulindũ greũ pre Deitate

Fără a te teme de mórte,
 Căci ale mele puteri tóte
 Spre belstem le voiú scoate
 Și voiú porunci la cometi
 Și la mai înalți planeti,
 Ca fulgerulú să grăbescă
 Impărăția să-ți nimicescă.
 Tu cerescule Părinte !
 Ascultă ale mele cuvinte:
 Mintea lui o luminédă,
 Ca în Mesia să crédă,
 Dacă acésta nu primesce,
 Fulgerulú, tunetú slobodéscé
 Si puciósa ca să 'lú arđă,
 Mântuire să nu mai vadă !
 Nu avea atâta răbdare
 C'unú ticălosú mare,
 De care nu ni-este frică
 Vedēdu-lú cu inima mică,
 Of ! ticălósă sórte
 Pentru tine ori-ce mó te

De totu desprețuimă
Si întru nimicū o socotimă

Soldatulă

(Se presentă înaintea lui Irodă).

Impărate pré mărite,
Urmădă ale mele cuvinte,
Veđi că cu ăstia nu-i cu putință,
Orbiți find de credință,
Ei ținū de mare onóre
A muri de a mea sabie mare,
Și mergând a noastră veste
Persia sē răscolesce.
Mai bine e cu lingușire
Să cerci a'î scóte din fire,
Ca să ne dé deslușire
Despre a stelei ivire;
Și ast-feliū sciindū timpulū
Anumit, le-vomū tăia capulū,
Fără a ne mai teme
De neamurile răsăritene

Irodă

(către soldat)

Pre Joe! tu ai dreptate.
 Bărbate foarte învățate.

(către regi)

Prietenilor! dați ertare,
 Celorū ce-mi făcură supărare;
 Și deslușiți-mi și mie
 Cândū nascerea va să fie,
 Că și eū cu inimă curată,
 Să-i facū aceluia resplată,

Melchiorii

(către Irodă)

Să ai inimă curată,
 Par'că n'aș putea să credū.
 Totuși acea resplată
 Aș voi să o vedū,
 Ca curëndū să mă încredū.

Câtă este ea de lăudată.
 Căci nu pôte să fie
 De câtă numa viclenie,
 Tu Iudeiă! pământă întinsă,
 Ce ai sub ceru-ți multă coprinsă,
 De ai vr'ua steluță anume.
 Să ne'ndrepte pe căi bune.
 Tu pe aceia ne-o dă
 De vreî tu acésta, fă.

Irodă

(Către regi)

Eă din sufletă cu 'nfocare
 Aș face ast serviciă mare;
 Dar' vė spună cu umilință,
 Și'n Christos cu credință,
 Că despre acestea tôte
 Si nascerea cândă să fie pôte,
 Nu mi sė dete de scire
 De astă mare închipuire
 Deci mergeți cercetați bine
 Și vė întorceți érá pe la mine

Ca și eu cu plecăciune,
Să-i fac lui închinăciune.

Baltazară.

Așa dară noi vom pleca
Si pruncul vom căuta ;
Si dacă-l vom afla,
Erăși pe aicea vom da,
Că cu cinste și mărire
Să dăm împărăției tale de scire.
Fraților să ne gătim,
Si după stea să pornim ;
Căci ét'o érá ni s'arată
Si pe cale ne îndreptă.
Si stându-ne 'n putință,
Eră-și pe la Iord ne-vom întorce,
Ca să'l facem a cunoște,
Că 'mplinim a noastră făgăduință.

CANTECUL III.

(cu toți)

Saltă împărătesă sfântă
Cărei ingerii-ți cântă,
Că ingeri ai cunoscut
Sfât împărat ai născut,
Pe la toți în peșteră
Si trâmbiță fluera.
Esle au fost dobitoacesci
Légăne împărătesci,
Căci cerescul împărat
In esle s'a înfășat.
Mărire ție ! Maică sfântă
De la robii care-ți cântă.
La împăratul Christos
Născut lumii spre folos.

CANTECUL IV

(cu toți)

O Dómnă împărate sfinte
Primesce a noastră cinste
Te rugăm ca să primesci
De la noi daruri lumesci.
Noi am citit că ne scrie
Nouă prin astronomiă,
Că Ție să ne 'nchinăm,
Si scumpe daruri să-ți dăm :
Aur, smirnă și tămâe
Spre pomenire să fie ;

Baltazară.

Veniți să ne 'nchinăm
Si cu daruri să cădem,
La toți ómenii să fie
De acum până 'n vecie.

Ciobanul

(cătră regî)

Dar' voi unde și 'n ce parte
Turmele aveți a pasce,
Cum vă este numele vostru,
Si ce căutați prin locul nostru
Si cu Christos ce aveți de-a face
Abătîndu-vă încóce ?

Baltazară.

(cîntă.)

Eă Baltazar mă numesc (2 oi)

(Cu toți)

Cu aur 'l dăruiesc.

Gaspar

(cântă).

Numele meu e Gaspară (2 ori).

(cu toți)

Smirnă îi aduc eu dară.

Melchioră

(cântă)

Eă Melchioră me numesc (2 ori).

(cu toți)

Cu tămăe-l dăruiesc.

Ingerulă.

(cătref regă)

Eă sunt ingerul lui D zeă,

Ascultați ce vă spun eu :
 Să nu dați prin cetate
 Ci să dați prin altă parte,
 Ca nimic Irod să scie
 De dulcele nostru Mesie ;
 Căci el a pus gând rău,
 Ca să omóre pe fiul lui D-deu.

Irod

(către soldatul II)

Eu ved că ei joc vréu a 'și bate
 Si pe aci a nu s'abate.

Soldatulă II

(către Irod)

Si pre mine mă iea minune,
 Că umblă cu înșeluciune ;
 Inse tu ce vei face
 Dacă nu să vor întorce ?

Irodă.

E lesne de-a-mî ajuta,
Căci pe toți prunciî voiî tăia.

Călugărul

Dar' mai bine m'ascultă
Să nu faci tăere cruntă.

Irodă.

Tăere ! Tăere !
Grósnică tere.

Călugărul

Lasă să nu fie tăere,
Ci să fie numai părere.

Irodă.

(cătref soldat)

Poruncă să se împărtășescă

La armata împăratéscă,
 Că nici glumă să nu le pae,
 Ci cu de-a-dinsul să tae,
 Saŭ de voe saŭ de milă,
 Prunciŭ de doi ani fără milă.

Călugărul

(către Irod)

Sfântul meŭ acesta este
 Să te lași de acea poveste.

Irodŭ.

Of ! încât vei avea răbdare
 Ne dându-mi nici tu ascultare.

CANTECUL V.

(cu toți)

Mare Dumneđeule !
 Atotu-sciutorule !

Tie toți îți mulțumim
Pre tine toți te mărim.

Soldatulă I

Înălțate împărate !
Acum toate sunt aședate,
Acum totă țara plânge
Vărsând atâta sânge.
La porunca ce ni-ai dat,
În această dulce țară
Un prunc numai suge astă séră,
Căci nici unul n'a scăpat.
Să fi sigur că cu aceia împreună.
A perit și acea cunună,
De care s'a aușit
Și mult s'a vorbit.
Patru-spre-zece miș de miș de prunci
Tineri de doi ani în jos mai mici. —
Nici o ertare nu li se dete
De-ale noastre agere săgete,
Ca să móră și Christos
Ce Tie'ți era primejdios.

Of ! cum plângéu mamele
 Că tóte s'a înfiorat
 Când le-am cuvântat :
 Taceți ! maice sărace,
 Că n'avem alta ce face.
 Căci porunc'am implinit
 Cu acest lucru cumplit. —

Irodă.

Maî bine ele să plângă,
 De cât împărăția să mi se stingă,
 De cât să-mî iea a mea domniă
 Urgisitul de Mesiă. —

CANTECUL VI.

(cu toți)

Of ! Iróde tirau mare
 Ce al hotărât acea urmăre,
 Ca să faci grósnice munci,

Să stingi Iudeea de prunci.
Tiran rău și blestemată
Căine turbat și spurcat,
Pentru ce să pedepsesci
Pre mame de fi să lipsesci.
Căci Creatorul cerurilor
Si al tutulor făptuitorilor,
Nu lasă pofta a-ți împlini!
Si pe Christos al prăpădi.

U R A R E

Intr'acéstă ți prea sfântă și prea lăudată
De tatăl din ceruri nouă spre mântuire dată
Ce cu mare bucurie toți o așteptăm,
Vedem pe cel Puternic de voe, nu cum gândim,
In eslea dobitoćelor cum să aplecă.
Si ca un prunc pământén în scutece se'nfașă.
Of! câtă bucurie într'astă ți simțim.
Când cu întreaga făptură sub ceriți ne veseli
In ceriți toți Cherovini și Serafimi saltă.

Si cântări 'de mărire celui Puternic înaltă.
Sus glorie, jos pace cu toți glăsuim
Si cu inime curate pre D-deu mărim.
Jos pre pământ o întunecime de neguri
Isgonesce lucirea unei stele de iviri.
Care astăzi în strălucire s'a arătat
La trei regi de la răsărit, cari au plecat,
După dânsa spre a cânta pre marele Impărat,
Pe care aflându-l în esle i s'a închinat.
Coprinși fiind și noi de această minune
Luarăm îndrăsnéla D-vóstră a spune!
Că cu toții am schimbat aci pre pământ
Vestmintele spre a căuta lucéfărul cel sfânt.
Astfel și D-vóstră tot binele din lume
Ani mulți, zile senine Vă poftim anume
Din inimă rugând pe cel atot Puternic
Să Vă încoroneze sănătatea mulți ani ajungând.

PARTEA III

.....

COLINDA

COLINDA I

DRUMETII

Doi boeri d'ăi mari

O! Leroi Dómne

Ca și doi drumari

O! Leroi Dómne etc.

Vin din Rusalim

Merg spre Vitleimă

Dară cine suntă?

E Iosif celă sfântă,

Si Maria sântă

Care așa cuvintă :

„Iosife 'mî e greû
 De acestû drumû rëû
 Vin să ne odihnimû
 Si să ne umbrimû.
 De un plopû dădură
 Si acolo stătură
 De se recori.
 Plopul se clăti
 Umbra 'şi o trăgea
 Sórele 'î ardea.

„Plopû afurisitû
 Să nu fîi roditû,
 Să creşti tot în susû
 Căci umbra mî-ai dusû?”

Iară mai plecară
 Si un mër aflară
 Si ei odihnea
 Mărul îi umbrea,
 Umbra se lăţea.
 Sórele perea.

„Mërul înfloritû
 Să fîi tot roditû!

Să crești tot în lături
 Să sporești cu roduri !
 Iar Iosif grăia :
 „Drumul de-am lua
 Aidi spre Vitleimă
 Pân-ce mai dărimă.
 Căci iată e séră
 Si inoptămă prin țară“
 Si ei se sculară
 Si îndată plecară
 Căt-e Vitleimă
 Cu toți să trăimă.

COLINDA II.

Peștera și Ieslea

Maria se preâmbla
 O ! Reliū Leroi Dóme
 Vr'un locașă a căpăta
 O ! Reliū Leroi Dómne
 Josă în susă și iar în josă,

Căci bate vântu frigurosă.
 Și are vestmântu de argintă
 Căci adî nasce *Fiul Sânt*,
 „Bună séra măi *Crăciun*
 Dice Maria celui bună,
 Lasă-mă în patul tău
 C'am să nască un Dumnezeu.”
 Dar Crăciunū ast-felū grăia ;
 Palatul meu nu'ți voiū da,
 Dute-n grajdul cailor,
 Său în ieslea boilorū,
 Căci aicea n'ai ce face
 Nu te las să nasci în pace,”
 Maria atun-î plecă
 Ici și co'ea alergă,
 Și un grajd mare aflând
 Intră într'nsul plângend ;
 Durerile o coprindea
 Să mai mérgă nu putea
 Stătu josū a s'odihni,
 Cail începură a tropoi
 Și epele a rincheși.

„Stați pe loc nu tropoiți
 Cu ninchesul conteniți
 Căci durerea îmi măriti“

 Inșă caii n'a 'ncetată
 Si *Maria* s'a sculat
 Si ast-felă le-a cuvântat :

 „Firați cai voi blestemați
 Să n'aveți nici când-va sațiă
 Cu ori și câtă mâncare
 Să n'aveți indestulare“

 Dicând *Maria* eși
 Din grajd și 'n cale porni
 Si merse până află
 Uă peșteră și intră,
 Si în iesle se băgă
 Pre fin móle se culcă
 In cea iesle a boiloră,
 Boiloră, săraciloră,
 Boi 'ncepu a rumega
 Si *Maria* a suspina.

 „Stați pe loc nu rumegați
 Liniscea nu-mi turburați“

Disse maria lăcrămând
Către ei duiosă cătândă,
Boi! îndată o ascultă
Si grăbescă de o ajută.

„Firați voi boi fericiți
Si de ómenī mult iubiți,
De mine, de D-deū,
Si de sântul fiul meū.”

Când fu către mieđ de nópte,
Trecu durerile tóte,
Si se născu fiul sântă
D-deū p'acest pămēntă !
Si cum dēnsulă s'a născut
Ieslea în raiă s'a prefăcută.
Si pesteră în palată
De un mare împērată;
Miș de făcliș imi ardea
S'alte miș se aprindea.
Miș și miș de luminele
Strălucea ca nisce stele.
Si prin iesle florī creșcea
Fănu 'n florī se prefăcea,

Maria se 'nveselea
 Pruncu 'n brațe-lă cōprindea
 Fōrte mult se bucura
 Cum că lumea va scăpa.
 Astă-đi s'a născut Hristoză
 Să vė fie spre folosă.

COLINȚA III

Magi și Stéoa

S'a născut fiulă celă sântă
Ha! Leroi, Leroi Dómnē
 Dumneđe! p'acest pămēnt
Ha! Leroi, Leroi Dómnē, etc.
 Tótă lumea audea
 Fōrte mult se veselea,
 Si îndată ce-a! a! a! a! a! a!
Trei crai de la răsăritu,
 Pe cai iute 'ncăleca,
 Pe prunculă mi-lă afla,

Dar nici unul n'a știut
Pruncul sântu unde'î născut ?

Când mergea și purcedea
Uă stea mândră se ivea.
Uă stea mândră de privit
Viind despre răsărit.
Când ei sta de s'odihnea,
Steaua d'asupra lor sta,
Si pe loc îi ascepta.
Pân-ce craii iar pleca

Steauă merse spre apus,
Craii după ea s'aș dus
Pân ce dînșii au ajuns
Colo la Erusalimu
Aprópe de Vitleim.
Acolo cum au ajuns,
Steaua îndată s'a ascuns !

Cei trei crai au întrebat
De nascerea de împărat

„Șiți voi unde s'a născut
Împăratu noș nu de multu ?
Irod mult s'a turburat

De astea când a aflată
 Pe crai la elă a chemată
 Si în parte 'i a întrebată
 S'aflând taină de la ei
 I-a poftit pe câte trei
 Să meargă spre Vitleim
 Căci nu e la Erusalamă.

Craii aflând au plecat,
 Steaua iar li s'arătată.
 S'au mersă, mersă, păn' ce au stată
 D'acel staul luminată.
 Si în esle au aflată
 Pre fină și pae culcat
 Pre marele împărată.

Craii îndată ce l'au dărită
 I s'a închinată umilită,
 Scumpe daruri i-a adusă
 Ca bun Dumnezeu de susă.
 Unul aură îi dădea,
 Altul smirnă 'i întindea
 S'altă tămie'i dăruia!

Iar Irod cândă auđi

Fórté rěű se necăjű,
 Că lui darurű nu ű aű datű
 Si la elű nu s'a űchinatű,
 Si 'n mânia lui cea mare
 Porni óste mare, mare,
 De la Erusalimű
 Spre 7sermanulű Vitleimű.
 Să ucigă aştű mişew
 Pre toţi pruncű mărunţew
 De doű anű mai mititeű.
 Si tăiară űnr'ua đű
 Până după amiađă-đű
 Peste patru-đeci de miű
 Tot pruncű mărunţew copii!
 Spre a tăia pre *cel sântű*
 Să nu 'lű lase pre pămēntű.
 Dar Dumneđew n'a răbdat
 Un aűa mare păcatű,
 Căci unű angerű i-a vestitű
 Mai nainte d'aű pornitű
 Si ne-a scăpatű pre Hristosű
 Fie-vě de multű folosű.

COLINDA IV.

Privigherea

Susū boeri nu mai dormiți,
 Haī Leroī, Leroī, Dómne !
Vremea e să vă gătiți,
 Haī Leroī, Leroī, Dómne etc !
Casa să o măturați,
Masa să o încărcati,
Căci umblămū și colindămū
Si pe Domnulū căutăm
Căci s'a născutū Domnū prea bunū
In locașul lui *Crăciunū*,
S'a născutū unū Domnū frumosū
Numele lui e *Hristosū* !
„Nu dormimū de astă séră
Ci ședemū in privighelă,
Din séra ajunului
Pân' într'a Crăciunului
C'asceptămū pre Domnul sântū
Ca să vie pre pământū,

Căci e fiul cerului
Si Domnul pământului."

În séra lui Moșu ajunsu
Vinu copii lui Crăciunū,
Să cânte să colindeze
Viața lungă să ureze
Tuturor ce sunt în casă
Si să veselescū la masă.
Hristos să le dea de tóte
Viață bună, sănătate
Si acum și la mulți ani
Ca să crape ăi dușmanī.

Drumurile Kolindatorilor.

Juni! pleacă-a colinda,
Junilor buni!

Junī, pe j nī se dăruia —

Dară darulū, ce era ?

Junī de se bucura ??

— Niște róte mărunțele,

Și cam albe arginție'e —
Verigele de inee.

De la dalbe feciorele.

Junî bunî mai colinda,
Junî, pe junî se dăruia, —
Cu arcû tare încordatû,
De segete încărcatû,
Si 'ndreptatû de săgetatû
Ca cu fulgerû de tunatû —
Cu murg sprinten înșelatû,
De bătae căscigatû!

Junî bunî mai colinda,
Bănișiorî-i numără,
Arcu-'n umărû îlû lua,
Și pe murgû încălica, —
La bătae se pornea!

Dar pe cine că vorû bate?
— Niște fiare blestemate —
Că-aû eșitû din munți la țară,
Și într-o zi de dalbă seară
Mirurile le călcară,
Grânele le secerară,

Vinurile le strică ră!

Dar ū pe cine cā vor ū bate!
 — Niște fiare blestamate —
 S'a ū mulțit ū dușmani 'n țară,
 Si o mîncă, ca să peară, —
 Fetele nu să mărit ū,
 Că feciorii a ū perit ū,
 Mam'acasă lacrămi stoarce
 Că feciorul ū nu se'ntoarce!
 Se fiti juni toți sănătoși,
 Că-o'nchină m ū prea bucuros ū.

ALTE DEOSEBITE CANTARI

PARTEA IV.

Iosif și frații lui.

Abia ani patru-spre-dece
 Număram în vîrsta mea,
 Cînd din frați mi un spre-dece

Cei dece mă pismuia,
Stiindu-mă fără vină,
Gândul lor nu 'lă cunoștém,
Fără grije în odihnă,
Oițele îmi păștém.
Prin liveștile înverzite
Bucurându-mă cântamă,
Sub ramurile 'nfrunzite
Mielușei 'mă desfătam.
Mănându-le dupe urmă,
Cu fluerașulă cântam.
Si 'ngenuchind lângă turmă
Lui Dumneșeu mă rugam
Ah! aci frașii porniră
Fără milă m'apuca,
Si d'ună-dată năvăliră,
În fântină a m'arunca:
Că acolo 'n adâncime,
Vrând ei să mă potopesc
Si 'n grósnică 'ntunecime,
Chinuit să mă topesc
Eu vėdėndu-le acea silă,

Când din mâini nu mă lăssa
Mă rugam lor pentru milă,
Pornind lacrimi a vërsa,
Dar acestea împotrivă,
Nu putea lor a le sta,
Că pisma nemilostivă,
Suspînului n'asculta.
Tocmai atuncea l'acea jale,
Sosind niște negustori,
La țara lor p'acea cale
Ce fusese trecători,
Frații mei lor pentru plată
De vëndare m'aũ făcutũ,
Si tocmeala le fu gata
După cum le-aũ și plăcut.
Si cu dragoste plătiră,
Ceia ce m'aũ cumpărat,
După cum se învoiră,
S'atunci toți s'aũ bucuratũ.
Pre care încă vëdëndu-'i
Din inimă i-am ertat,

S'acolo în loc lăsându'î
Cu jale m'amă depărtată.

CANTAREA 2

Cântarea dimineții

Cântarea dimineții,
Din buzi nevinovate,
Cui altui se cuvine
Puternice părinte!
De câtă ție a da!

Tu ești stăpânu a toate.
Tu ești prea bunulă Tată,
A ta putere Sântă
Făptura ține 'ntrégă,
Ne ține și pe noi.

În inimă 'n tot omulă
Tu ai sădit dreptatea

Unirea și frăția,
Tu conștiință scumpă,
Tu bună d'avemă ne-ai dat.

Pe aceste saduri Sante,
Răcoritoare plœe
De adevăr se pice
Să crească să dea rodul
Să fim pre fericiți.

Indreptătorul lumii
Tu ai slăvit norode,
Le-ai dat tu legi prea sante,
Ce prin aceste saduri,
Slăvește și pre noi.

S'aceste legi prea drepte,
Orî ce norod le calcă,
Séu care nu le știe
Cădënd ruini rămâne
Se face neștiut.

Cu toți! dară ție,
 Cantăm cântare nouă,
 În flacăra unire,
 Intindem mâini la tine,
 Rugăm să ne însoțești

Ne luminează mintea,
 Să te cunoștem bine,
 Să știm că ne ești Tată,
 Se-ți cântăm mai bine
 S'așa să ne împăcăm

I. E-d.

CANTAREA 3.

PRIMA VARA

Intocmită pe cântarea dimineții

Veniți toți din-preună
 Acuma cu voie bună

Se 'ntocmimă cântare
Cu glasă de desfătare
Si se ne veselimă.

Că iată a sosit iară
Frumósa primă-vară,
Cu fori și cu verdéță,
Si plină de dulcéță,
Precum o și dorimă,

Pământul ce 'nghețase
Si iarba se uscaser,
Acum răsare, crește,
Se întinde se mărește
Prin tot locul verđind.

Grădină ce vestejise
Si tóte se părlise
Acum 's împodobite,
Cu roze înfiroite,
Vězduhu 'n mirosindă,

Dumbrava 'nrămurită,
Ce fusese scuturată,
Acum întinerește
Si frunza'i se mîndrește
Clătindu-se de vînt.

Făptura ce-amorțise
Si tóte amuțise:
Acum pădurea sună
Echo, de voie bună,
Auđul desfătând.

Prin pomî pe rămurele,
Stând fel de păsărele,
Cu bucurie mare,
Răsun dulce cîntare,
Cu totul melodiũ.

O! cătă imbunare
Acum lumea are
O! căt se desfătuleđă,
Si căt se 'ndestuleđă,
Pre Dumneđeũ mărind,

Veniți și voi mulțime,
 Pruncésca tinerime
 Cu glas întro unire,
 Să'i dăm lui mulțumire
 Si laudă deplin.

Țicând de odată,
 Cu glasuire 'naltă:
 Mărire ție sante,
 Cerescule părinte,
 Acum și 'n veci Amin.

CANTAREA 4.

Nestatornicia

Omul este ca iarba,
 Țilele 'i ca o flóre
 Ca timpul trecătóre,
 Așa va înflori.

Luhul trece printr'ênsul,

Si nu va fi cu dînsul
Nici loc 'și va cunoște,
De al mai nemeri.

Căci, când e 'n tinerețe
Este în primă-veră,
Ivit ca iarb'afară
Din pămînt răsărind.

Ca flórea din grădină,
Când boboci 'și desbină,
Si mândră înflorește,
Veselă și zîmbind.

Iar când e 'n bărbăție,
In tómna se ivește,
Când érba vestejește,
Si 'ncepe a se usca.

Cu flórea cea smolită
Si de brumă pirlită,

Dir ȕi in ȕi începe,
In jos capu a'și pleca

Iar când e'n bătrînețe
Atunci intră in iarnă,
Când începe se cernă
Si se 'nălbescă totu

Ca flórea cea uscată,
Si 'n sémă nebăgată:
Se perde sub zăpadă
Ca când nici n'a mai fost.

Ast-fel este omul,
De ori ce stare in lume,
Aibă ori și ce numic:
Ast-fel e trecător.

Cătū să se ostenescă
Slava se dobîndescă
In zadar 'i sunt tóte,
Daca e muritoru.

Nestatornicia

Tóte 's trecătóre
Tóte sunt părerí
Tóte 's schimbătóre,
In grele durerí.

Câte 's de sub sóre
Sunt deşertăciuni,
Si amăgitóre
Ca nişte minciuni.

Or ce îmbunare
Este in deşer,
Căci ea stare n'are,
Să schimbă 'ntr'un sfert.

Eri in fericire,
Adi nenorocit;
Acum in mărire,
Măine 'n nimicit,

Eri cu 'ndestulare,
Ađi de tot lipsit,
Acum 'n bună stare,
Măine sărăcit.

Ađi în bucurie,
Măine în mîhnire:
Acum 'n veselie,
Măine 'n tînguire.

Nu e desfătare
Pe acest pămînt,
Fără întristare,
Di în scurt cuvînt.

CANTAREA 6

Norocirea

Vai de acela ce umblă,
Intr'a norocului umbră,
Fără nici o socotélă,
Ne-gîndind la poticnélă;

Că norocul e părere,
Umblă orb fără vedere
Si nici o dată nu are
Intr'un loc cu temeiă stare.
De aceea trebuiește,
Cine-va când dobândește,
Măcar dram de norocire
Se se pórte cu simțire
Că nu vr'o dată să 'i vie
In cap vre uă fantasie,
Ca se află 'n norocire.
Si fără de bănuire.

CANTAREA 7

Zuvistia

1

Câtă de greu îi pare,
Omului d'a trăi,
Si se aibă scăpare,
D'a nu'lă ponoslui:

Că de e în stare 'naltă
 Lui nu-î gândesc alta,
 De câtă a'lă clăti. (2-ori.)
 Se silesc se 'lă dobóre,
 Din cinste se 'lă pogóre
 D'a nu mai isbuti (2-ori)

2

D'are agonisire.
 Vr'ună coprinsă câştigat,
 Si prin chivernisire
 Trăeşte indestulat:
 Dică că e din răpire,
 Si smu'să cu asuprire
 De unde a putut. (2-ori.)
 Séu că-î cu nedreptate,
 Si totă cu strămbătate,
 Avere şi-a făcut. (2-ori.)

3

Eră de e în stare mică,

Séu pré nenorocosu,
 Ilu aũ ca p'ua nimică
 Si ca p'un ticălosu.
 Ori cine ilu defaimă,
 La toți e ca o spaimă.
 S'în sémă ne băgatũ,
 Dicăndũ, d'arũ fi de cinste,
 Arũ fi și el cu minte
 Si ca alțiĩ bogatũ.

4

De e cu minte mare
 Si fórte iscusitũ.
 La toți e în mirare,
 Cum elũ s'a procopsit !
 De vedũ că cu simțire
 Despică firũ suptire.
 Născănd din elũ cevași (2-orĩ.)
 Incepe prin sobóre
 Să 'lũ urce, să 'lũ pogóre,
 Prietenĩ pismași (2-orĩ-)

5

Eară de e de natură
Plecată, blândă și smerită,
La toți este prin gură
Că e ună ticăită:
De stă posac și tace
Asemenea nu place
La nici unulă măcară (2-ori),
De rîde și vorbește
Ori care se scârbește.
Țicînd că e flecară. (2-ori.)

6

Ce lume fără pace
Tot staă și mă ciudescă!
Că ori cum de vei face
Totă te ponosluescă!
Dacă iubesci postirea,
Biserica, citirea.
Îți ȳic ipocrit toți ;

De bei și măninci érá
Si faci chef la di rară
Îți dic că rău te porți (2-ori.)

7

Așa l'a mea părere
Greu este d'a trăi.
Că nu poți fi 'n plăcere
La toți cum vei voi ;
De vei umbla cu pasulă .
Nu poți să nu gresesci. (2-ori)
Îți vine când-va rîndul,
Când nu gîndesci cu gîndul
Ca să te poticnesci (2-ori.)

8

Si omul e din fire
De sémă hăgător,
La mica ta pășire
El e judecător.

Pre sine nu se vede,
 Ci cel mai bun se crede
 Si drept ca un toiag, (2-ori)
 Nu 'și vede din ochi birna,
 Ponos altu'i atirună,
 Si 'l strigă 'n vilég.

CANTAREA 8.

Dragostea

Nu este alta în vieță
 De cât tot bunul mai bun.
 Și din dulci mai cu dulcétă
 Ca frații când se adun.

Când dragostea împreună
 În mijloc o primesc
 Si făcându'si voe bună
 Cu dânsa se veselesc,

Căci dragostea unde merge
 Si unde o primesc,

Intristarea la toți șterge,
Si toți mulțumiți trăesc

Dragostea ori unde trece
S'unde pe ea o cinstesc.
Cu ei ca frații petrece
Si'i face de se unesc.

Dragostea unde se duce
Si unde o prețuesc
Viața dulce le aduce,
Ura din mijloc gonesc

Dragostea ori în ce casă
Când o chiamă și când o vor
Stă ca o flóre la masă
Si zimbește tutulor

Ca dragostea mai scump nume
Nu e pe acest pământ,
Ea e împărătesă 'n lume,
Ei toate supuse sunt.

Dragostea nu se mărește,
Nu se înalță de loc.
Dragostea nu pizmuește
La al altuia norocă.

Dragostea nu se mindrește
Nu se gândește la al său,
Dragostea nu se trufesce,
Nu voește altui rău.

Dragostea nu se mânie,
Eartă or și ce cuvânt.
Dragostea în prietenie
Este mare pe pământ.

Dragostea suferă toate
Fără a se supăra,
Dragostea rabdă cât poate
Fără a se micșora.

O dragoste ! tu scump nume
Vin'o să te 'mbrățișăm.

Să trăim cu tine 'n lume,
Cu tine să ne 'ngropăm !

CANTAREA 9

Căsătoria fericită

Norocit e 'n lume asta
Acel om căsătorit.
Ce 'și a dobândit nevasta
Bună precum a dorit.

Că petrece tot-d'auna
Fără gălcevi și nevoie,
Îmbindu-se împreună
Se înțeleg amândoi,

Intru tot'a lor viață
Fără de scârbă trăesc,
Se bucură cu dalcetă
Amândoi se privesc.

Tot cu plăcute cuvinte

Unul pe altul se cinstesc,
Cu linisce și cu minte
Tot-d'auna 'și vorbesc.

Nu umblă 'n cărări deșarte
Ori în cotro ei pășesc ;
Si o parte ș'altă parte,
Cinstea casii își păzesc.

La necazuri se îmbună,
Unul altuia creșdând,
Sufere, rabdă 'mpreună,
Nenorocirea vędând.

Ferice d'acea însoțire
Unde e astfel de traiu
Dic, fără de prelungire,
Lumea lor le este Raiu.

CANTAREA 10

Pustnicul

1

Am lăsat mărire, lume,
Am lăsat lucu și palat.
Am lăsat și rang și nume,
Și'n pustii m'am depărtat

Unde firea în tăcere,
Gusta liniște în veci;
Unde la a mea durere
Aflu d'alinare leac.

Unde amuțita stîncă
Și nesimțitorul crâng,
La 'ntristarea'mi cea adîncă.
Mă pot auzi când plîng.

Unde vînturile sună.
Prerupînd al meu suspin,
Și'l duc ca o jertfă bună.
Către cel ce mă închin,

Ast loc sub aceste stele,
'Mi-am ales de locuit
Rămășița vieții mele
S'o petrec mai liniștit

Aci în singurătate
Să trăesc sunt hotărît,
Ca a mea străinătate
S'o jelesc trist ș'amărit.

Aci grijă lumești și valuri
Nu sunt nici n'aũ loc a sta
Aci scap d'or ce neazuri,
Aci pace voiũ gusta.

Aci petrecẽnd în lacrãmĩ
Cerului voiũ mulțãmĩ
Pinã voiũ scãpa de patimi
Și de veci voiũ adormi.

A. Panũ.

LA MURINDUL

Vai câtă nevoie are
Sufletul și supărare,
Despărțindu-se cu jale
De trupul vieței sale,
Trupul începe cu frică,
Și cu gróză ca să dică:
Vai! suflete dulce frate
Și tovarăș la păcate,
La păcate și la rele
În vremea vieței mele !
Cum vreisă mēlași pe mine
Ca să nu mai fiu cu tine ?
M'a învins trupésca bólă,
Căci nu'mi dice frate scólă,
Scólă c'avem socotélă !
Să nu zac în zăpăcélă !
Să numărăm césurile
Și cu tóte pasurile,
Să numărăm cele bune,
Faptele, ca să se'mpreună.

Și 'n cumpănă să tragă,
A noastră vieță 'ntrégă ;
Se punem să tragă ele
Pre faptele cele rele ;
Dar vedând după dreptate
C'ale noastre rele fapte,
Trage cumpăna la vale,
Incărcată în greșale, §
Scólă-mă atunci la viață,
Să ne pocăim de față,
Nu mă lăsa la peire
Și la desnădăjduire.
Fără grainu, fără suflare.
In osînda cea mai mare,
Ci să facem pocăință
Daca mai este credință
Dă'mi mîna și mă ridică
Că m'am îngrozit de frică ;
Ah ! vai ! că vrășmașul vine
Să mă sugrume pe mine
Să nu'mi lase mîntuință
Nici vreme de pocăință,

Nu mă lăsa dulce frate
Dă'mi atăta sănătate
C'amânduoî la o l'altă,
Nimic să nu facem altă,
Altă faptă de cât bine ;
Să mă pocăesc cu tine
Culacrămî multe vërsate.
Prin rugăciuni necurmăte,

* *
*

Atunci murindul se'ntinde,
Slobodînd ah ! de durere !
Cuvîntul nu i se prinde
Rămâne fără putere !
S'a stîns în ah ! a lui viață.
Acum dăce spre vecie ;
Ah ! amar ! să luăm po / ață
Ahtul lui de agonie...
Să fim gata în tot césul,
Pentru drumul de vecie ;

Să putem înălța glasul :
Dómnne daă duhul meă ție.

G. Ucenescu.

IMNU

Cântat în ziua d'întéiă a anului nouă

I

Părinte Sănte, drept îndurate
De miă de vécuri din început.
Pe om să fie ferice 'n tóte
Noi credem Dómnne, că 'l ai făcut

II

Cunéscem bine, mila'ți e mare
Esci bun părinte și îndurat.
Dreptatea'ți Sănte hotar nu are
Reversă Tu mila'ți fórt bogat.

III

Și astădi imnuri de mulțumire
Ca tot-dé una 'ți înălțăm.

Si cereri sincere de fericire
Cădând la tine noi implorăm

IV

Trecutul, Dómnne trecut să fie,
Presentul trecă fără suspin
Iară viitorul cerem să vie
Ferice 'n tóte, precum dorim.

V

Dreptate, pace și fericire
Se aibă omul și cel mai mic;
Progres în tóte, bună rodire;
Să n'avem lipsă întru nimic.

VI

Ani mulți Păstorul să ne trăéscă;
Pe tronul sacru ce tu l'ai pus,
Biserica nóstră s'o păstoréscă,
De drépta'ti Dómnne, bine condus.

NEGRU-VODA SI MANOLE

saŭ

MONASTIREA ARGESULUI

I

Pe Argeş în jos, pe un mal frumos,
Negru-Vodă trece cu tovarăşi dece :
Nouă meşteri mari, calfe de zidari,
Şi manole dece, care 'i şi întrece
Merg cu toţi pe cale să alégă 'n vale
Loc de monastire şi de pomenire.
Eată cum mergea că se întâlnea
Cu'n biet ciobănaş, din fluer doinaş
Si cum îl vedea Domnul îi dicea :
» Măndre ciobănaş, din fluer doinaş,
» Pe Argeş în sus cu turma te-ai dus
» Pe Argeş în jos cu turma ai fost,
» Nu cum-va i vădu pe unde-ai trecut.
» Un did părăsit şi neisprăvit :
» La loc de grindiş, p'un verde-aluniş ?
» — Ba dómne-am vădu pe unde-am trecut
» Un did părăsit şi neisprăvit :
» Câni cum îl vėd la el se reped.
» Si latră-a pustiū şi urlă amortiū,
» Cum îl auŭia Domnu 'nveselia,

«Si curênd pleca, spre did se îndrepta
 Cu nouă didari nouă meşteri mari.
 Si manole dece care 'i şi întrece.
 «Eată didul meu ! aici aleg eu
 «Loc de monastire şi de pomenire.
 «Deci voi, meşteri mari, calfe de didari
 «Di, nópte, siliţi lucra de 'l porniţi
 «Ca să'mi ridicaţi, aici să'mi duraţi
 «Monastire înaltă cum n'aū mai fost altă,
 «Că voiū da averi, voiū face boeri.
 «Ear de nu apoi vă didese pe voi,
 «Vă didese de vii, chiar în temelii !»

II

Meşteri grăbia, sfórele 'ntindea,
 Locul măsura, locul il săpa ;
 Si mereū lucra, didul rădica,
 Dar cât se lucra róptea se surpa !
 A doua di iar, a treia di iar,
 A patra di iar lucra în zadar ;
 Căci orī ce lucra nóptea se surpa !
 Domnul se mira ş'apoi îi mustra
 S'apoi se încrunta şi 'i améninţa
 Să 'i pue de vii chiar în temelii !
 Ear bieţii didari, nouă meşteri mari,

Tremuraă lucrând, lucr-aă tremurând
 Zi mare de vară dina pân 'n séră...
 Ear Manole sta, nič cã mãi lucra,
 Ci mi se culca și un vis visa,
 S'apoî se scula ș'ast-fel cuvênta :
 'Nouă meșterî mari calfe de didarî,
 'Sciți voi ce am visat de când m'am culcat ?
 'O șoptă de sus avea mî-aă spus
 'C'orî cât am lucra nóptea s'a surpa
 'Pân' ce-am hotărî în did de a didi
 'Cea 'ntêiă soțioră, cea 'ntêiă surioră
 'Care s'a ivi mâne în dîorî de dî
 'Aducênd bucate la soț, orî la frate
 'Decî dacã voiți ca să isprăviți
 'Sfânta monastire pentru pomenire
 'Hăi să ne apucăm cu toți să jurăm
 'Si să ne legăm taina s'o păstrăm
 'Ș'orî ce soțioră, orî ce surioră.
 'Mâne în dîorî de dî întêiă s'a ivi,
 'Jertfă s'o jertfim, în did s'o didim !

III

Eată în dîorî de dî Manea se tređi;
 Și cum se tređi iute se sui
 Pe gard de nuele și mãi sus pe schele

Si'n câmp se uita și pe drum căta
 Când ce mi-și zărea? cine că venea?
 Soțiora lui, flórea câmpului!

Ea se apropia și 'i aducea;
 Prând de udătură, vin de bătură
 Manole-o vedea și nici că credea;
 Inima 'i sărea, trupul îi slăbia
 Si'n genuchî cădea și se închina

S'ast-fel se ruga :

«Dă Dómnne în lume o plóie cu spume
 «Să facă pârae, să curgă șiróie,
 «Apele să créscă mândra să 'mî opréscă;
 «S'o opréscă în cale s'o întórcă în vale!»
 Domnul se îndura ruga'i asculta.

Norii adncea, ceru întuneca
 Si curgea de o dată plóe spumegată,
 Ce făcea pârae și umfla șiróie.
 Dar cât ce cădea mândra n'o oprea
 Ci ea tot venea apele trecea

Si s'apropia !

Manea mi-o vedea, inima-î plângea,
 Si iar se închina și iar se ruga
 «Sufă Dómnne un vânt, sufă pe pămênt,
 «Palteniî să îndóie, brađiî se despóe,
 «Munțiî se restórue, mândra să-mî întórne
 «Să mi-o întórne în cale, s'o ducă de vale

Domnul se îndura, ruga îi asculta
 Ci sufla un vânt, un vânt pre pământ,
 Care vîjia, paltiniî îndoia,
 Brađiî despoia, munđiî resturna,
 Dar cât ce sufla mândra n'o oprea ;
 Ci ea tot venea pe drum şovoia
 Si se apropia, şi amar de ea,
 Eat-o că ajungea

IV

Ear cci meşteri mari, cei nouă đidari,
 Cât o şi zărea toţi înveselea
 Ear Manea turba ; mândra işi sârnta,
 In braţe-o lua, pe schele o urca
 Si în đid o punea şi îi tot zicea :
 «Stă, mândruţa mea ! nu te speria
 «Că vrem să glumim şi să te đidin.
 Mândra mi'l credea şi vesel rîdea,
 Ear manea ofta şi se apuca
 Zidul de zidit, visul de împlinit.
 Zidul se suia şi o coprîdea
 Pân' la glesnişóre, pân' la pulpişóre,
 Ear ea, vai de ea ! nici că mai rîdea
 Ci se speria şi mereu đicea :
 «Manole, Manole, meştere Manole !

«Ajungă-ți de șagă că nu ți e bună dragă....
 «Manole. Manole! meștere Manole,
 «Zidul rău mă strânge, trapșoru îmi frînge.,
 Dar Manea tăcea și mereu dicea ;
 Zidul se suia și o coprîdea
 Până la glesnișore, până la pulpișore,
 Până la costișore până la țîțîșore
 Ear ea, vai de ea ! nici că mai ridea
 Ci mereu plîngea, și mereu dicea :
 ,Manole Manole ! meștere Manole !
 ,Ajungă-ți de glumă că am să fiu mumă
 ,Manole, Manole ! meștere Manole !
 ,Zidul rău mă strînge, copilașu 'mî plînge
 Țîțîșora îmi strînge !, Ear Manea tăcea
 Si mereu dicea, zidul se suia
 Si o coprîdea până la costișore
 Până la țîțîșoră până la buzișore
 Până la ochișori, până la perișori !
 In cât, vai de ea ! nu se mai dărea
 Ci se audea din zid că dicea :
 «Manole. Manole ! meștere manole !
 «Zidul rău mă strânge, viața mi se stînge !

V

Pe Argeș în jos, pe un mal frumos,
 Negru-Vodă vine ca să se închine

La cea monastire, falnică zidire,
 Monastire înaltă cum n'aŭ mai fost altă
 Domnu cum sosia și la ea privia
 Mult se înveselia și ast-fel grăia :
 « Voi meșteri zidari, dece meșteri mari !
 « Să'mi sponetți co drept și cu mână la piept,
 « De aveți meșterie ca să-mi faceți mie
 « Altă monastire pentru pomenire
 « Mult mai luminosă și mult mai frumósă ?,
 Eară cei zidari, dece meșteri mari,
 Cum stă pe grindis, sus pe coperiși,
 Veseli se mëndrea și ast-fel răspundea :
 — « Ca noi meșteri mari, calfe de zidari,
 « Alți nici că sunt aici pre pământ !
 « Află că noi scim ori când să zidim
 « Altă monastire pentru pomenire.
 « Mult mai luminosă și mult mai frumósă !,
 Domnu'í asculta și pe gâneduri sta,
 S'apoî crunt rîdea, ș'apoî poruncea
 Schelele să strice, scări să le rădice,
 Si pe cei zidari, dece meșteri mari
 Să mi-î părăsescă, ca să putrezescă
 Colo pe grindis 'n sus pe coperia !...
 Eară cei zidari dece meșteri mari,
 Nici că se perdeau ci se sfātuia.
 S'apoî își făcea aripă sburătore

De şindrilă uşore, ş'apoî le întindea
 Si'n vâsдох săria, dar pe loc cădea
 Si unde cădea pétră se făcea !
 Ear bietul Manole, meşterul Manole,
 Tocmai când cerca de a s'arunca
 Eată c'andea din zid că eşia
 Un glas năbuşit un glas mult iubiţ,
 Care tot gemea ş'ast-fel tot dicea :
 «Manole, Manole ! meştere Manole !
 «Zidul rău mă strînge, trupşoru îmi frînge,
 «Țițîşóra îmi plînge, viața mi se stînge !,
 Cum o ardea Manea încremenea,
 Mințile 'și perdeam. ochii învălia...
 Lumea se întorcea, norii se învârtia....
 Si de pe grindîși, de pe coperiși
 Manea jos cădea ! iar unde căde
 Ce să mai făcea ?
 O fîntână lină cu apă puțină,
 Cu apă sărată apă lăcrămată :

